

Бележка към читателя

Форбс беше мой дом за близо двадесет години – привилегирована служба за едно забележително семейство. Беше страхотно изживяване. Но също както с много други длъжности в журналистиката през последните години, моята позиция стана излишна и падна жертва на времето. Финансовата криза и предизвиканата от интернет повсеместна промяна смазаха остарелите медийни модели и доведоха до несигурност и страх онези, които се опитваха да се приспособят към новата обстановка.

Това не е книга, която казва абсолютно всичко. Или ако цитирам една от *поговорките на председателя Малкълм*: „Как някой би могъл да разкаже всичко, след като никой не знае всичко?“ Нито пък е акт на отмъщение, възнамеряващ да нарани и злепостави семейство Форбс или някой от бившите ми колеги. Точно обратното.

Това е просто история, разказана от журналист с близо половинвековен опит. Всъщност това е история в стила на *Форбс* за *Форбс*. Съдържа ясно изразена гледна точка. Има и лично отношение. Надеждата ми е да бъде възприета като това, което вярвам, че е наистина – честно представен, балансиран и точен разказ. Изложени са съпреживени събития, които трасират пътуването на една изключителна фамилия, авантюра, в която участват широко скроени личности в период на съдбовна промяна в американската журналистика.

Подготовката за написването на книгата, под една или друга форма, започна преди петнадесет години. Вдъхновението за нея дойде от моя приятел и колега Лари Минард, който вече не е между нас – журналист ветеран, заемащ преди време моята длъжност във *Форбс*, а именно: заместник-главен редактор. Връщайки се един ден от редакционна среща, по време на която шефът бе толкова ядосан, че ни замеряше с моливи, Минард ми прошепна: „Знаеш ли, ако всичко това бъде описано, едва ли някой ще повярва“.

Е, аз го направих и моят разказ е пред вас.

Като във всяка история на *Форбс*, и тук има вплетени уроци, включително как избягването на риска, високомерието и алчността могат да разрушат дори и най-добронамерения междупоколенчески трансфер на предприемачески дух и корпоративна мисия. Точно както бе написал веднъж патриархът на фамилията Б. Ч. Форбс: „Ако не работиш за бизнеса си, той ще те изработи“.

За да благодаря на всички, които повлияха на журналистическата ми кариера и за написването на книгата, ще ми бъдат нужни много повече страници от наличните тук. Но ето само някои от тях, с извинение към тези, които не са споменати.

Професор Ханс Аарслеф от Факултета по английски език в Принстън може би носи най-голямата отговорност за всичко това, дори и когато критикуваше купищата хартия, които изписвах, като „прекалено журналистически“. Макар той да нямаше това предвид, аз го приех като комплимент. През двадесет и четирите ми години, прекарани в *Уолстрийт Джърнъл*, имах късмета да се уча от някои от най-способните автори и редактори в бизнеса: Майк Гартнър, Бил Блъндел, Стив Лавлейди, Боуън Нортърп, Джек Купър и Джим Стюарт, ако трябва да спомена неколцина. Тяхната работа беше вдъхновение за мен.

Списъкът на хората от *Форбс*, които наистина живеяха за работата си, е много дълъг, но само едно име е наистина важно: възхитителният Джим Майкълс, който повлия на цели тълпи автори и редактори през тридесет и седемте години, в които редактираше списанието. Отговорен е за излизането на повече от 1000 броя за цялото това време. Истински късметлии бяха онези, които се обучаваха при него. Макар че непрекъснато изискваше все повече и повече от екипа си, той правеше същото и със себе си, достигайки до най-високия възможен стандарт на редакторското майсторство чрез сурово, дълбоко пренебрежение към излишното пустословие и дребнавото самоизтъкване.

Ал Цукърман от „Райтърс Хаус“, легенда в света на литературните агенти, търпеливо ми обясни процеса на приемането на една книга за печат и след това ме въведе през вратите на издателство „Сейнт Мартин Прес“, където бях невероятно щастлив да науча, че мой редактор ще бъде Фил Ревзин, стар колега от *Джърнъл*, чиито добро настроение и

професионализъм направиха процеса на редактиране свършено безболезнен. След като напусна в началото на 2011, за да отиде в *Блумбърг*, Фил ме прехвърли на главния редактор на „Сейнт Мартин“ Джордж Уит, който си свърши работата прекрасно. Лаура Чейсън и Тера Лейтън бяха безкрайно услужливи по време на производствения процес и с усмивка отговаряха на моите чести и досадни въпроси. Работата на неуморните ми и всеотдайни асистенти Аманда Шупак и Роузмей Смит, които проверяваха всички факти, ме представи в добра светлина. Всяка от тях се справи с огромна порция информация, особено през последните седмици преди издаването на книгата. Хайди Браун направи някои много важни преводи от руски и помогна да се сверят фактите в няколко чуждоезични издания. В критичните моменти моят добър приятел и съучастник в много предишни начинания във *Форбс* Дърк Смайли ми даде ценни съвети.

Същото направиха и Катрин Толман, д-р Хедър О'Лиъри

и д-р Ерик Джендън. Особено съм задължен на служителите на библиотеката „Уникални издания“ в Университета на Сиракюз за тяхната помощ в разглеждането на седемнадесетте кашона с писма и вестници, принадлежали на Б. Ч. Форбс. Също така често разчитам на труда на Кристофър Уайнанс, колега от *Джърнъл*, чиято книга „Малкълм Форбс: човекът, който имаше всичко“ беше безценна в запълването на някои празноти от ранните години на Бърти Чарлз Форбс. По същия начин Артър Джоунс, бивш редактор на *Форбс* и автор на „Малкълм Форбс: странстващият милионер“, бе важен източник на много забавен материал от неговите лични репортажи и от необичайния му достъп до Малкълм, нещо, с което малко автори могат да се похвалят. В главата, в която описвам покупката на бутилката вино на Джеферсън, се позовавам основно на Бенджамин Уолъс и неговите проучвания от прекрасната му книга, излязла през 2009, „Оцетът на милиардера“.

Кратките цитати, приписвани на Малкълм Форбс, с които започват някои от главите, са взети от „Поговорките на председателя Малкълм“ или от „Още поговорки от председателя Малкълм“, публикувани през 1978 и 1986 от „Харпър&Роу“. Някои каламбури, които може би звучат донякъде познато, са инспирирани и преработени от книгата на Дейвид Летърман „Книга за десетте най-добри пикантни, нискокалорични пилешки рецепти“, публикувана през 1995 от „Бантъм Букс“.

Бележки, нахвърляни през последните петнадесет години, отбелязвания върху лични календари, дори дракулки върху всякакви хвърчащи листчета, имащи характер на обхващащ дълъг период от време личен дневник, ми помогнаха да пресъздам важни разговори, както и да цитирам точно и да включа мисли и емоции на главните герои. След като напуснах *Форбс*, интервюирах близо стотина души за написването на тази книга, включително много бивши и сегашни служители на компанията, като почти всички се съгласиха да говорят откровено, при условие че самоличността им няма да бъде разкривана. Вие си знаете кои сте. Благодаря ви за доверието и за помощта.

Поради лични причини членовете на фамилия Форбс отказаха да бъдат интервюирани или да съдействат по какъвто и да било начин при сверяването на фактите. В резултат на това голяма част от материала за връзките на семейство Форбс и пикантериите от фамилната история са взети от официалния интернет сайт на компанията или от различни книги, написани от Малкълм или някой друг. Всички те са упоменати в разделите „Бележки“ и „Библиография“.

Накрая искам да кажа, че тази книга нямаше да бъденаписана без подкрепата на прекрасното ми семейство. Дъщеря ми Клои преподава английски в обществено училище в окръг Бей и следователно знае колко трудно е да спечелиш вниманието на хората. Тя ми помогна да направя така, че книгата ми да достигне до много по-обширен кръг от читатели. Марго, която е студентка и чийто впечатляващ писателски талант надминава моя, ми предложи собствените си виждания по темата. Тъй като е заклета почитателка на телевизионното шоу „Закон и ред“, тя аплодира решението ми да започна книгата с откриването на труп. И моята винаги търпелива и отзивчива съпруга Мередит Никълсън, която има много повече здрав разум от мен и въпреки това понася множеството дни и нощи, бидейки „писателска

вдовица“. Без да се оплаква – и без да държи под ръка телефонния номер на Раул Фелдър – тя ми помогна да остана концентриран върху задачата си. При нея отива моята най-голяма благодарност и любов, завинаги.

Синовете, които наследяват развиващ се и доходоносен бизнес и се провалят в управлението му, не заслужават да напреднат и в живота.

Б. Ч. Форбс в писмо до Брус, Малкълм, Гордън и Уолъс Форбс

8 февруари 1949

Въведение

Преди да разпродадат яйцата Фаберже, преди да „нафталират“ яхтата, преди да прокудят много лоялни субекти от владенията си, по времето, когато още на никого не му пукаше, това беше истинско кралство. Имаше дворец в Мароко, приказен остров в Тихия океан, прекрасно ранчо, къща от седемнадесети век в Лондон, скромни военновъздушни сили и флот, безценни предмети на изкуството и артефакти, плюс богатство, осигуряващо екстравагантен начин на живот, който може да породи завист у всеки султан.

Имаше дори един шотландски крал, който умря задкулисно при трагични обстоятелства и четирима принцове, единият, от които щеше да стане регент. На повърхността кралските особи въплъщаваха и олицетворяваха богатата на предприемаческия капитализъм, който толкова пламенно възхваляваха и проповядваха.

Но щом големите неприятности плъзнаха по техните земи, на власт дойдоха паниката и алчността. Принцовете не бяха обединени около решението как точно да продължат.

Нежеланието за поемане на рискове и колебанието се настаниха трайно. От далечно кралство (Силициевата долина) дойде харизматичен странник, носещ сандъци с богатства за изпадналото в немилост кралство. В замяна на щедростта си той постави някои условия. За да запазят богатството си, принцовете нямаха друг избор, освен да ускорят това, което бяха започнали да правят по времето, когато се появиха първите признаци за беда – систематично разделяне на кралството на части, редом с увеличаващо се напрежение между роднините. Това е притча за бизнеса с елементи на гръцка трагедия.

Тя започва от средата, връща се до началото и все още не е завършена. Това е историята, чиито корени се простират от Шотландия през 1880 до наши дни, и която вдига завесата пред една от най-известните издателски фамилии в Америка. В нея са разказани всичките невероятни постижения на това семейство, както и страховитите предизвикателства, пред които то се изправя сред огромните приливни вълни на промяната, върхлитащи американските медии в наши дни, докато издателите се опитват да се справят с преминаването към цифровизация.

Това е историята, която никой преди не се осмели да разкаже и която семейството не желае да бъде публикувана. Без съмнение е така, защото: „Узнай истината и истината ще те подлуди“ (Олдъс Хъксли). Това е разказ за триумф и провал, за великолепие и разпад, за благородство и лицемерие, за чест и предателство, за състрадание и жестокост, и за ексцентрично лично поведение в най-големи мащаби.

Това е историята на *Форбс*.

Смърт в семейството

Влезеш ли в спалнята на втория етаж в Тимбърфийлд, четиридесетакровото имение на Малкълм Форбс, скрито в провинцията на Ню Джърси, ще усетиш изненадващ хлад. Огромно празно пространство, до известна степен дразнещо и не на място сред традиционния колониален стил на тухлената и боядисана в бяло къща: вътрешни стени от сив италиански гранит, тавани, тапицирани с кожа, огледала и достатъчно хром навсякъде, както каза един гост, за да се „хромират всичките части на Кадилак, модел 57“.

На 24 февруари 1990, един необичайно топъл ден по средата на зимата, икономът на имението Денис Стюарт открил емблематичния издателски шеф в леглото: безчувствен, „спящ“, много по-дълго от обикновено. Стюарт вероятно допуснал най-страшното. Дали било сърдечна атака? Мозъчен удар? Или може би нещо друго?

Само няколко часа преди това шофьорът на Малкълм, бившият полицай Кърт Шейфър, го закарал до имението, като преди това го качил на летището в Нюарк. Форбс летял през нощта от Лондон, където бил домакин на турнир по покер в имението си Олд Батърсий Хаус, намиращо се близо до Темза, изправяйки членове на парламента срещу няколко известни американски изпълнителни директори, сред които Лари Тиш, Милтън Петри и Алън Грийнбърг – Аса. Той летял на борда на „Капиталист тул“, името на личния му „Боинг-727“, с номер N60FM – преустроен за двадесет и четирима, вместо за обичайните сто осемдесет и един пасажери.

Боядисан в любимите цветове на Малкълм – доларовозелено и златно – самолетът разполагал с разточителен интериор, създаден от родения в Австралия дизайнер на яхти Джон Баненберг, работил и върху презокеанския лайнер „Кралица Елизабет II“ – плюш в изобилие, въртящи се столове с кремава кожа, ъглови дивани, огледална баня с мраморна мивка и самостоятелна стая за Малкълм. В нея имаше препълнен с всякакви бутилки бар и един стюард, който бдеше и задоволявал всяка нужда на шефа.

Въпреки плашещото състояние, в което Стюарт открил главния редактор на *Форбс*, той не се обадил на 911.

Така можел да повика линейка от „29-ти Спасителен“, отрядът за бърза помощ от Фар Хилс Бърнардсвил, който се намира на шосе 202, само на седем минути по магистрала „Удланд роуд“. От Тимбърфийлд вероятно биха били нужни от десет до петнадесет минути на бърза скорост до най-близката болница – медицински център „Съмърсет“.

Вместо това той набрал номера на големия приятел на Форбс и негов личен лекар д-р Оскар Крюси, лекар-интернист, който работи наблизо, в Бърнардсвил. Д-р Крюси на секундата излязъл от кабинета си, след кратко затруднение по зимните коловози от черната част на пътя по „Олд Дъч Роуд“, завил надясно на номер 95 и пристигнал на познатата алея пред имението. Разбира се, много пъти преди това бил посещавал Тимбърфийлд и закачките с известния му пациент винаги му носели радост. Но този път, след като доловил страха в гласа на Денис Стюарт, той имал лошо предчувствие. Крюси паркирал колата и изтичал през входната врата, която отворил, без да чука. Стюарт го очаквал. Заедно те се качили по витото стълбище, водещо до втория етаж и до спалнята на Малкълм.

Лошото предчувствие на лекаря се потвърдило. Протоколът, с който някой се обявява за мъртъв, се пише, когато не се откриват никакви следи от сърдечна, респираторна и неврологична дейност. Д-р Крюси не напипал пулс в сънната артерия на Малкълм, никакъв сърдечен ритъм или дишане след прегледа със стетоскопа и вероятно, никаква реакция след сърдечния масаж. Нямащо какво друго да направи, освен да обяви, че Малкълм Стивънсън Форбс е поел на последното си екзотично пътешествие. „Г-н Форбс най-вероятно е починал в съня си. Изглежда е умрял, без да страда“, казал д-р Крюси пред *Ню Йорк Таймс*.

Последвали още телефонни обаждания. Главно до членовете на семейството, разбира се. И до „Франк И. Кембъл“, прочутия погребален дом в Манхатън, който от десетилетия извършва последните обреди на богатите и известните, между които Рудолф Валентино, Джуди Гарланд, Джон Ленън, Тенеси Уилямс и Джаки Онасис. След това Стюарт

телефонирал на един колега на Малкълм, който трябвало да посети Тимбърфийлд по-късно през същия ден. „Случи се нещо лошо тук – казал му той, – г-н Форбс почина.“

Тялото на Форбс било транспортирано до сградата на „Кембъл“ и подготвено за кремация. Нямало нито обаждане до лекар, който да извърши аутопсия, нито каквато и да било аутопсия. Семейството провело частна служба два дни по-късно в църквата „Сейнт Джон“, недалеч от Тимбърфийлд, а след това на 1 март, в църквата „Сейнт Бартоломею“, намираща се на Парк булевард, се проведе отворена за всички заупокойна служба в памет на Малкълм. Пейките в църквата бяха препълнени от служители на *Форбс* (за тях местата бяха запазени), членове на рокерската група „Ангелите на ада“ и цяло съзвездие изпълнителни директори на компании, политици и знаменитости, в това число: Елизабет Тейлър – близка приятелка на Малкълм, Ричард Никсън, Барбара Уолтърс, Катрин Греъм, Дейвид Рокфелер, Рупърт Мърдок и бившият кмет на Ню Йорк Ед Кох.

Семейство Форбс очаквали от „Мас Мючуъл“ и други застрахователни компании да им бъдат изплатени застрахователни полици „живот“, за които по-късно беше съобщено, че са на стойност около 100 милиона долара, сума, която трябвало да покрие данъците на имотите им, но бивш финансов директор на *Форбс* съобщи, че плащането е забавено, макар че той не беше в състояние да обясни защо. „Мас Мючуъл“ отказали всякакъв коментар, позоваващи се на политиката им за поверителност. Но един бивш старши редактор във *Форбс*, пишец на тази тема шест години по-късно, съобщи, че застрахователите спрели плащанията заради „загадъчните обстоятелства“ около смъртта на Малкълм. Цитирайки тайно споразумение, подписано от семейството след „много месеци задкулисни спорове“, по думите на редактора, най-накрая плащанията били извършени, но изплатената сума била много по-малка от тази, за която семейството настоявало – от петдесет до седемдесет и пет процента от исканата сума.

Д-р Крюси, който почина през 2010, лично беше подписал смъртния акт на Малкълм.

Посочената причина за смъртта е сърдечна недостатъчност, това съобщиха и всички медии.

И все пак, дори и след толкова време, остават някои въпроси. Години наред из коридорите на *Форбс* се шушука, че Малкълм се е самоубил – трагичен сценарий, който двама бивши служители, близки на семейството, днес потвърждават. В издадената през 1990 биография на Форбс авторът Кристофър Уайнанс отбелязва, че след толкова много докосвания до смъртта чрез моторите и полетите с балон, спокойната смърт на Малкълм в собственото му легло противоречи на здравата логика: „Изглежда толкова нормално, за да е нещастен случай“. Като погледнем назад, партито в Мароко по случай седемдесетия рожден ден на Малкълм, струващо 2,5 милиона долара, няколко месеца преди кончината му, е подобаващо и величествено сбогуване с живота: Овации на крака. Последно повикване пред завесата. Големият финал.

Форбс искал да бъде погребан в Лаукала, красив остров в архипелага Фиджи с площ от три хиляди акра, който според историята бил открит от капитан Блай, управлявал британския военен кораб „Баунти“. Форбс го купил през 1972 за 1 милион долара и го превърнал в малък луксозен курорт, снабден с един двумоторен самолет „Пайпър чифтейн“, който бил наречен „Капиталист Тул Ту“ и който превозвал гостите до острова и обратно. Форбс рекламирал Лаукала с думите: „Превъзходно място в южната част на Тихия океан за тези, които си падат по изключителния дълбоководен риболов, дълбочинното гмуркане или за желаещите да поживеят като Гоген, но без да се мъчат като него.“

Форбс се надявал, че ако бъде погребан там, това обстоятелство ще попречи на синовете му да продадат острова. Дори бил наел архитект, за да му проектира мавзолей. Урната с тленните му останки беше погребана във Фиджи, но това само малко забави нещата.

Няколко години по-късно синовете му изкопаха урната и я погребяха повторно в Шотландия до дядо им Б. Ч. Форбс, а след това обявиха острова за продажба на цена от 10,5 милиона долара. Бившият член на „Бийтълс“ Джордж Харисън беше сред проявилите интерес.

Накрая Лаукала беше продаден през 2003 за много по-малко от 10,5 милиона на Дитрих Матешич, собственик на компанията за енергийни напитки „Ред бул“. Но превеждането на

парите бе забавено от думкането на племенни барабани: изнервените местни жители, протестиращи срещу политиката на правителството, разиграха метеж, като взеха за кратко време за заложници туристи от различни курорти във Фиджи, включително и на Лаукала, което доведе до появяването на карикатури в списание *Ню Йоркър*, изобразяващи гостите на Форбс, натикани в големи черни врящи казани с логото на фирмата.

Макар че бунтът беше насочен към правителството на Фиджи, може би похитителите в Лаукала също така протестираха и срещу безцеремонното преместване на тленните останки на Форбс, тъй като той беше построил за местното население църква и училище – може би като обезщетение за това, че ги накарал да напуснат домовете си до самия плаж, за да може той да иска от своите гости по 700 долара на ден.

Във всеки случай бунтът беше лош предвестник. Смъртта на Малкълм доведе до серия бързи промени, които смутиха нормалното управление на семейната компания и свалиха активите на легендарната марка – големи промени, които биха ужасили бащата на Малкълм Бърти Чарлз Форбс – шотландския имигрант, създал списанието, носещо неговото име от 1917 година. В лично писмо от 1949 той описва как състоянието му ще бъде разделено след неговата смърт: „Синовете, които наследяват развиващ се и доходоносен бизнес и се провалят в управлението му, не заслужават да напреднат и в живота“.

Но за да разберем падението, трябва да се вгледаме по-надълбоко в издигането, и най-вече в уникалния живот и стил на Малкълм Форбс.

...

Защо се смее този човек?

Да платиш твърде много за бутилка вино разваля вкуса му.

Малкълм Форбс

Също като баща си, Кип обичаше да харчи пари, най-вече за предмети на изкуството. Той харесваше да играе ролята на куратор на огромната семейна колекция, съдържаща картини, репродукции, исторически документи, порцеланови изделия, бижута, и разбира се, прочутите яйца на Фаберже, струващи десетки милиони долари. Той е лично отговорен за купуването на повечето от четиристотинте картини, които съставяха ядрото на викторианската колекция, по-голямата част от която се намираше в имението Олд Батърсий Хаус в Лондон.

С тъмна коса, перфектно ушити костюми, заострени яки, мокасини „Гучи“ и елегантен маниер на поведение, който почти винаги включва лек поклон при приветстването на гост или служител, Кип притежава очарователна надменност, която едновременно доставя удоволствие, но и създава дистанция, пораждайки чувството, че никой не би могъл да разбере докрай мъжа зад учтивата усмивка, забавното чувство за хумор и духовитите подмятания. *Аз съм от семейство Форбс, сякаш казва той, а ти не си.*

Неговото поведение е като на кралска особа, каквато той определено би искал да бъде. Отговаряйки напълно на вкуса му за красиви и изящни неща, неговата лична бърлога, намираща се на Пето авеню 60, беше прекрасно убежище във викториански стил, с пищно падащи завеси, изобилие от тъмно дърво и копринено усещане като в старата спалня на баща му, наподобяваща донякъде марокански бордей.

След ранен брак, сключен веднага след завършването на колежа и просъществувал съвсем кратко, Кип, тогава двадесет и три годишен, се оженил за немската баронеса Астрид фон Хайл цу Хернсхайм, по-възрастна от него с петнадесет години и потомка на Бисмарк. Точно

като баща си, Кип обича да бъде в компанията на красиви млади мъже, някои от които го придружават в честите му пътувания в чужбина.

Освен към викторианските художествени произведения Кип беше привързан към творбите на Уилям Айкън Уокър, художник от Южна Каролина, специализирал се в рисуването на сцени от Стария Юг, повечето от които са били завършени между 1860 и началото на 1900. На 9 ноември 1994 на търг в „Дойл и сие“, една от водещите аукционни къщи в Ню Йорк, бил предложен експонат номер 88 – „Пристанът в Ню Орлиънс“, привидно нарисувана от Уокър. Кип успял да я докопа за 45000 долара.

Разбирайки кой е купил картината, един мъж започнал да се смее толкова силно, че трябвало да излезе от залата. Какво се случвало? За какво било всичко това? Оказало се, че мъжът бил част от малка престъпна група, която фалшифицирала картини върху стари платна и ги пробутвала на нищо неподозиращи аукционни къщи. „Пристанът“ била една от тях. След като рентгеновият анализ доказал, че картината е фалшификат, от Дойл върнали парите на Кип. „Ние винаги правим правилното нещо“, казал по-късно пред репортер официален представител на Дойл.

Случаят с „Пристанът“ е нещо като повторение на истинския триумф на Кип, когато успял да грабне за баща си бутилка „Шато Лафит“ от 1787 на търг на аукционната къща „Сотбис“ в Лондон през 1985. Предполагало се, че бутилката е принадлежала на Томас Джеферсън, който също бил колекционер на скъпи вина. Малкълм прочел някъде за този търг и решил на всяка цена да се сдобие с бутилката, за да я включи в колекцията си от лични предмети на Джеферсън, с които трябвало да се открие Галерия „Форбс“.

Кип попаднал в истинска схватка на наддаване с Марвин Шенкен, издател на списание *Уайн Спектейтър*, който се ужасил, след като разбрал, че ще наддава срещу Форбс, фамилията с дълбоките джобове – още повече, когато пазителят на парите на Кип – Лен Яблон, казал на Шенкен преди търга, че са дошли да „вдигнат“ бутилката и да я превозят по въздух до Ню Йорк на борда на „Капиталист тул“. За Шенкен арогантността, с която Яблон твърдял, че те ще победят и просто ще отнесат набързо бутилката с частния си самолет, била вбесяваща.

Хей, тук аз съм човекът, който разбира от вино! Шенкен бил готов да плати до 30000 долара, почти колкото бил по онова време рекордът за вино, поставен една година преди това за голяма бутилка „Муто Ротшилд“ от 1870, продадена за 38000 долара на търг в Далас.

Кип си имал своя собствена причина за притеснение, тъй като знаел много добре, че винаги е много рисковано, когато наддава от името на баща си. Веднъж през 1982 Малкълм побеснял, когато разбрал, че Стив е платил 396000 долара за оригинален камък, обозначаващ линията Мейсън-Диксън.

Според разказите в *Ню Йоркър* и в книгата на Бенджамин Уолъс „Оцетът на милиардера“, търгът се превърнал в истинска драма. Кип и Яблон си мислели, че ще могат да купят бутилката за около 5000 или 7500 британски паунда. Но наддаването за предмет №337 започнал от 10000 британски паунда и бързо се изкачил до 50000. От задната част на залата Шенкен се включил, щом се стигнало до 52000 и войната започнала. Форбс и Шенкен качвали един след друг по 2000 паунда, докато най-накрая Шенкен се предал, след като Кип качил на 105000 паунда, невероятните 156000 долара. Всичко това им отнело около деветдесет и девет секунди.

Малкълм изпуснал слушалката на телефона, след като Кип му се обадил от Лондон, за да му каже колко е струвало. „Направихме това, което ни каза“ – започнал Кип. Но Малкълм бил бесен. Държал слушалката на ръка разстояние пред устата си, крещял и направо съдвял и изплюл Кип – а после и неговия доверен финансист, който трябвало подобаващо да се грижи за парите му.

Вероятно задължителният разговор със сина му, който трябвало да се проведе на следващата вечер в Ню Йорк, бил избегнат. Необичайно високата сума, на която се продал артикултът, означавала, че ще трябва да се забавят на летище „Хийтроу“. Защо? Форбс трябвало да се сдобие с лиценз за износ, както и със сертификат от музея, доказващ, че бутилката не е национално богатство. По времето, когато цялата тази бумажина била завършена и

„Капиталист тул“ се вдигнал във въздуха, нямало как да успеят навреме за откриването на Галерията. Покупката, прекомерно голяма дори и за осемдесетте години с царувашото по това време мото: „Алчността е добродетел“, просто създаде още повече шум около Малкълм. Появявайки се в едно телевизионно предаване същата вечер, за да говори за бизнеса и икономиката като цяло, Малкълм открил, че новината за търга, която вече била стигнала до всички, е главната тема на интервюто. „Семейство Форбс щеше да е в много по-добро състояние, ако г-н Джеферсън просто беше изпил проклетата бутилка“ – казал той.

На следващия ден, когато Кип и Яблон пристигнали, Малкълм се наслаждавал на вниманието на медиите заради последната си придобивка. За него самия това просто закотвило още по-силно името на Форбс в списъка с най-заможните фамилии. Или както щеше да каже Кип по-късно: „Беше по-забавно от покупката на театралния бинокъл, който е държал президентът Линкълн, когато е бил застрелян. *А ние и него го притежаваме!*“

Поредният шрих.

Но инвестицията от 156 хиляди долара в „парченце от историята“ се оказала доста съмнителна. На повърхността веднага започнали да изплуват въпроси относно автентичния произход на бутилката. Например архивистите в Монтичело изказали големи съмнения, че бутилката е принадлежала на Джеферсън, който водел всекидневни и подробни записки за буквално всяка покупка или парична транзакция, която е осъществявал. Но нямало нищо записано за бутилка „Лафит“ от 1787.

Продавачът на бутилката, немският колекционер Харди Роденщок, станал обект на разследване, след като друг купувач на „бутилки на Джеферсън“, прочутият със слабостта си към съдебни дела милиардер Уилям Кох, се усъмнил в произхода на четирите бутилки, които купил. Той започнал собствено разследване с подкрепата на няколко бивши агенти на ФБР. Те заключили, че инициалите „Т. Дж.“, гравирани върху бутилките, вероятно са направени с модерен уред, като зъболекарска бормашина. Кох подал иск за измама срещу Роденщок в щатски окръжен съд, но не успял да накара семейство Форбс да се присъедини към иска. Това не бил видът реклама, от който се нуждаели. Съдията веднага отхвърлил иска поради липса на достатъчно доказателства, но петното, оставено от обвиненията, заклеили Роденщок като мошеник.

Без значение дали бутилката била фалшива или не, кураторският екип на Форбс неволно се погрижил много добре никой никога да не успее да опита съдържанието ѝ. Необяснимо защо бутилката била поставена под много ярка лампа в Галерията, която буквално изгорила съдържанието ѝ и я превърнала в голяма стъкленица с оцет. Днес, след като вече не става за пиене или за продажба, бутилката се намира в хранилище с контролирана температура на Пето авеню 60, заедно с шапка тип цилиндър, която е носил Линкълн, смятана за оригинална.